

LBRIS

We know
books

SARAH BETH DURST

PRĂVĂLIA DE VRĂJI

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

STORIA
BOOKS

CAPITOLUL 1

Kiela nu s-a gândit niciodată că flăcările vor cuprinde bibliotecă. Era oarecum conștientă de faptul că majoritatea bibliotecarilor fugiseră cu câteva săptămâni în urmă, când revoluționarii au cucerit palatul și l-au aruncat pe fereastră pe împărat, într-un spectacol destul de teatral. Dar era sigură că nu se vor atinge de bibliotecă. La urma urmelor, aici erau cărți. Cărți care se aprindeau imediat, volume de neînlocuit.

Marea Bibliotecă din Alyssium, cu turlile impunătoare, vitraliile și labirintul de rafturi, era bijuteria Imperiului Insulelor Crescent. Rafturile sacre erau pline cu tratate vechi de secole, cărți de istorie, studii și (cel mai important, după părerea Kielei) cărți de vrăji. Numai elita, doar cei mai savanți dintre savanți aveau voie să vadă cărțile de vrăji, deoarece numai celor puțini aleși li se îngăduia, prin lege imperială, să folosească magia.

Ea era responsabilă de cărțile de vrăji aflate la etajul al treilea, Aripa de Est. În ultimii unsprezece ani muncise, dormise, mâncase și trăise printre rafturi, ceea ce explica probabil de ce, când a simțit prima dată miros de fum, a crezut că lăsase, pur și simplu, pâinea prăjită pe plită.

Ca să fie sigură, la începutul săptămânii, Kiela, alături de asistentul ei, Caz, începuse să așeze unele dintre volumele ei preferate în cufere și să le mute în una dintre bărcile

bibliotecii, deși nu crezuse niciodată cu adevărat că evacuarea va fi necesară. Mereu la adăpost în bibliotecă, departe de orice influență a politicii sau a violenței, acesta era un joc haios: dacă ar fi eșuat pe o insulă pustie, ce cărți și-ar fi dorit cel mai mult să aibă cu ea? Cu siguranță *Grimoarul plantelor*, compilat în anul 357 de savanții Messembe și Cannin, dar și *Manipularea tiparelor meteorologice*, *Studiu al efectelor vrăjilor asupra înmulțirii papagalilor estici de mare*, o operă fascinantă și revoluționară care...

Caz a venit fluturându-și frunzele pe culoarul unde Kiela stătea turcește, în fața unui teanc de cărți. Era o plantă-păianjen, cam de mărimea unui câine ciobănesc, dar compusă în întregime din verdeață, cu un nod rădăcinos care-o ajuta să păstreze pământul. Și cel mai inteligent asistent pe care-l avusese vreodată, deși, poate nu întâmplător, era și cel mai predispus la anxietate.

— O să murim! a informat-o el, iar frunzele îi foșneau atât de zgomotos încât îi era foarte greu să vorbească.

— Luptele nu vor ajunge până aici, a spus Kiela, cu vocea domoală pe care o exersase după atâția ani petrecuți într-un astfel de spațiu sacru.

A mai adăugat o carte în teancul pentru al cincilea cufăr, apoi s-a răzgândit și a mutat-o în grămada „doar dacă mai e loc”.

Caz a scuturat din frunze spre ea.

— Luptele au ajuns *deja* aici. Rebelii au dărâmat ușa de la intrare și jefuiesc Kinney Hall!

— Doamne sfinte!

Ușa de la Kinney Hall era o monstruozitate construită din alamă și fixată cu nituri făcute din lemn rezistent, folosit la carenele corăbiilor. A încercat să calculeze forța necesară pentru a dărâma o ușă de zece metri înălțime, apoi a clipit, confuză.

— Jefuiesc, ai spus?

Se aștepta ca rebelii să protejeze biblioteca și comorile ei – era un lucru rațional –, dar s-o *jefuiască*? Erau luptători pentru libertate, nu animale sălbatice. Kiela nici măcar nu se opunea țelurilor acestora. La recomandarea lui Caz, citise câteva dintre broșurile lor în primele zile ale revoluției, iar chemarea la alegeri și la împărțirea cunoștințelor părea destul de atractivă...

— Sala de Lectură din Aripa de Nord este în flăcări, a spus Caz. Au incendiat mai întâi tapiseriile și flăcările s-au extins la pergamente.

Kiela a simțit că i se face rău. Toate manuscrisele acelea vechi!

Caz a tras-o de mânecă cu o frunză.

— Haide, Kiela, trebuie să plecăm!

Să plece? Acum? Dar nu terminase...

— Dacă faci vreo glumă și spui că plantele nu au picioare să meargă nicăieri, plec fără tine! a avertizat-o Caz.

Kiela s-a ridicat în picioare. Cel de-al cincilea cufăr era umplut doar pe jumătate. A aruncat mai multe cărți în el fără să se uite la titluri...

— *Gata, Kiela!* a spus Caz în timp ce fata a luat un alt braț de cărți și a început să manevreze cufărul spre lift.

L-a tras după ea pe roți de-a lungul culoarelor, simțind un gol în stomac când au trecut pe lângă toate rafturile pline de cărți frumoase și minunate. În timp ce se grăbeau pe lângă ele, Kiela a mai înșfăcat câteva dintre volumele ei preferate.

Ajunși la lift, a împins cufărul cu roți înăuntru și a tras grilajul în jos. Caz a apăsat butonul cu o frunză și a răsucit manivela. Liftul s-a zgâlțâit și apoi a început să coboare.

În timp ce parcurgeau etajele, Kiela a auzit zgomotul metalului ciocnindu-se de metal și i s-a întors stomacul pe dos. Nu știa cum sună o luptă, dar știa cum *ar fi trebuit* să

sune o bibliotecă, iar toate acestea erau teribil, teribil de greșite. Caz s-a apropiat pe furiș de ea, iar Kiela și-a dorit dintr-odată ca liftul să meargă mai repede.

Dacă se oprea la unul dintre etajele unde ajunsese bătaia?

Dacă se oprea de tot?

A apăsat obsesiv butonul care ducea în subteran, ca și cum asta i-ar fi ajutat să meargă mai iute. Liftul continua să coboare zgomotos, scârțâind și vuind. Mirosul de fum se întetea. Prin grilaj a văzut cum ceața învăluie teancurile de volume.

— Mai bine am fi luat-o pe scări, a spus Caz.

— Nu aveam cum să cărăm cărțile, a spus Kiela.

— Dacă murim, nu vom salva nicio carte.

S-a cutremurat atât de tare, încât câteva frunze s-au desprins și au plutit pe podea.

— Ah, năpârlesc!

— Trebuie să te gândești la altceva, a spus ea. Stejarii sunt loviți de fulger mai des decât oricare alt copac. Merele pot pluti pentru că sunt douăzeci și cinci la sută aer. Numărul țârâiturilor de greier pe secundă te ajută să calculezi temperatura de afară.

— Asta dacă nu cumva lumea de afară arde, a zis Caz. Cât de repede țârâie greierii dacă totul este în flăcări?

Liftul s-a zguduit când a ajuns la ultimul nivel. Kiela a deschis poarta, iar Caz a manevrat cufărul cu frunzele sale. Apoi au ieșit din lift, împingând lada afară.

Aici, în subteran, la nivelul apei, Kiela nu mai auzea zornăitul armelor și nici nu mai simțea mirosul de fum. Era copleșită de duhoarea de pește putrezit din canalul care curgea pe sub bibliotecă. Tot orașul Alyssium era plin de canale. Asta îl făcea, printre altele, unul dintre cele mai frumoase orașe din lume, bijuteria imperiului. Kiela își amintea când ajunsese prima oară aici, în copilărie, înainte ca părinții ei să

moară, și cât de impresionată fusese de canalele sclipitoare, de podurile albe și filigranate, de turlele înalte și de florile care împodobeau fiecare balcon, drapau fiecare fereastră și încadrau fiecare ușă. S-a întrebat cât din orașul pe care și-l amintea rămăsese intact.

A străbătut în grabă pasajul îngust de piatră cu cufărul pe roți după ea, trăgând cu urechea după orice altă mișcare. Dar nu auzea decât apa care se izbea de stânci și un pic-pic-pic neîncetat de undeva din apropiere. În fața lor erau bărcile.

Ancorate de digurile aflate sub bibliotecă, bărcile erau folosite pentru a transporta cărțile de la și către anumiți clienți de pe insulele din apropiere. Toate aveau vele argintii, legate strâns în jurul catargului, și carene din lemn de cires negru, suficient de late pentru a duce mai multe cufere cu cărți, dar și suficient de zvelte pentru a fi manevrate de un singur bibliotecar. Ea însăși folosisese una dintre bărci chiar iarna trecută pentru a livra un set complet de *Examinarea rolului spiritelor pădurii – adevăr și ficțiune* al savantei Cypavia unui vrăjitor vestit, imobilizat la pat. Menajera acestuia îi oferise o ceașcă de ceai drept mulțumire, dar ea refuzase, dorindu-și să se întoarcă mai repede la adăpostul volumei ei. *Măcar acele cărți sunt în siguranță.* Însă aceasta era o slabă consolare, dacă se gândea la comoara de cunoștințe aflată în pericol deasupra capului ei.

Umpluse deja ambarcațiunea cu primele patru cufere cu cărți, ascunse sub o prelată. Apoi a luat și cea de-a cincea ladă, a urcat-o pe barcă și a legat-o bine. Mai era loc pentru cel puțin trei cufere, dar nu mai avea timp să le aducă. Își dorea să fi ales cărțile mai repede. Sau să fi fost mai hotărâtă. Își dorea să fi împachetat mai multe provizii. Avea câteva urcioare cu apă, precum și câteva borcane cu piersici conservate, o pungă cu fasole uscată și un săculeț de nuci

pecan. Pentru Caz, avea o găletușă cu pământ proaspăt. Mai luase câteva haine de schimb pentru ea, dar și câteva caiete cu foaie velină, pentru orice eventualitate. Dar nu-și golise biroul din bibliotecă de obiectele personale. S-a gândit cu nostalgie la tot ce lăsase în urmă – vechile ei jurnale, cel mai bun set de penițe, o sculptură din lemn în formă de sireună, pe care părinții ei i-o dăruiseră când era copil. Dar Caz avea dreptate: era mai important să-și salveze viețile. Și cărțile.

Ne vom întoarce când vom fi în siguranță, și-a spus Kiela. E doar o situație trecătoare.

S-a urcat în barcă și a dezlegat parâma, iar ambarcațiunea s-a desprins de dig. Apoi a scos prăjina pentru a naviga mai ușor prin tuneluri. Velele erau înfășurate mai departe în jurul catargului și aveau să rămână coborâte până când ajungeau în larg.

În mod normal, Kiela n-ar fi trebuit să ia barca. Nici cărțile. Nici pe Caz. Dar nu mai rămăsese niciun suflet pe care să-l întrebe ce să facă. S-a liniștit spunându-și că-i vor mulțumi mai târziu, când se va întoarce. Nu era furt. Asta era treaba ei: să aibă grijă de colecție. *Eu doar... am extins definiția.*

Au mers prin tuneluri până când acestea au dat în canalele de suprafață ale orașului.

— Ei bine, e absolut oribil, a spus Caz.

Kiela nu-l putea contrazice.

Stelele nu se vedeau din cauza fumului care se înălța de pe poduri și turlle. Flăcările aruncau totul într-o lumină macabră, iar gustul acru al fumului îi intra în gât, sufocând-o. Îl simțea cum îi invadează plămâni cu fiecare respirație. Pielea ei azurie arăta bolnăvicios în lumina nefirească, iar părul bleumarin absorbea mirosul de fum. De-a lungul canalelor, Kiela și Caz erau feriți de ce era mai rău, dar nu erau la adăpost de priveliștea și de sunetele morții.

Mai târziu, își va alunga din minte cea mai mare parte a acestei nopți oribile: țipetele, cadavrele din canale, spaima care o sufoca mai rău decât fumul. Drumul prin canale părea că nu se mai sfârșește, iar vuietele i-au însoțit, purtate de apă, chiar și după ce au ajuns în largul mării.

Cu ajutorul lui Caz, Kiela a ridicat pânzele argintii când apa a fost prea adâncă pentru a mai folosi prăjina. Învățase de mică să navigheze și livrase suficiente cărți de-a lungul anilor cât să nu-și piardă deprinderea, așa că, din fericire, nu trebuia să se gândească prea mult la ce avea de făcut. Mâinile ei își aminteau totul, cum să prindă vântul în velă, cum să ia viteză și să plece departe, departe, departe.

În spatele lor, mărețul oraș ardea, cu locuitorii săi (atât buni, cât și răi) și cu istoria sa (atât bună, cât și rea). Cu cărțile și florile sale. Iar ea știa că nu se va mai întoarce acolo niciodată.

În timp ce soarele răsărea deasupra mării, în nuanțe de roz și galben, dătătoare de speranță, Kiela s-a hotărât să privească înainte, nu înapoi. Nu era niciun om în Alyssium care să-i simtă lipsa – gândul în sine era teribil de deprimant. Serios, chiar nimeni?

Absorbită de munca ei, nu ieșise din bibliotecă decât pentru a livra din când în când cărți de... câțiva ani? Da, de câțiva ani. După ce terminase școala, se mutase direct într-un birou mic, printre teancurile de cărți. Fusese mai simplu așa. Nu mai pierdea timp cu mersul la muncă și acasă.

Nu avea rude în oraș și rupsesse legătura cu colegii ei de școală – aceștia se lăsaseră duși de viețile lor, iar Kiela căzuse în rutina ei. Toate mesele îi erau aduse la nas, la orice oră, proaspăt preparate. Savanții funcționau după ore ciudate și, prin urmare, bibliotecarii, la fel. Nu trebuia decât să trimită o cerere pe tobogan și totul îi sosea cu liftul, la momentul

potrivit. Nu avea nevoie de nicio interacțiune umană. I se părea sistemul perfect.

Ceilalți bibliotecari... Aveau treburile lor la alte etaje și în alte aripi ale clădirii. Kielei nu i-a plăcut niciodată să deranjeze pe cineva și-i descurajase pe toți blând – atât de blând, încât nici nu-și dăduse seama că asta făcea – s-o deranjeze, la rândul lor. În timp ce ambarcațiunea cu pânze se legăna pe valuri, și-a dat seama că de trei săptămâni nu vorbise cu nimeni în afară de Caz. Ultima persoană cu care schimbase câteva cuvinte era un om de serviciu pe care-l alungase pentru că stârnise praful în preajma unor manuscrise deosebit de fragile.

Nu era vorba că nu-i plăceau oamenii. Doar că-i plăceau mai mult cărțile. Ele nu făceau mofturi, nu judecau, nu batjocoreau, nu respingeau pe nimeni. Te invitau înăuntru, aranjau pernele de pe canapea, îți ofereau ceai și pâine prăjită și-și puneau pe tavă inimile fără să se aștepte să faci ceva mai mult decât să primești ceea ce aveau ele de oferit.

Toate aceste lucruri erau de-a dreptul adorabile, dar o lăsau într-o oarecare dilemă: unde să se ducă, acum, că vechea ei viață arsese din temelii?

— Caz..., a dat ea să spună.

— Mmm, a răspuns el, înăbușit.

Kiela a aruncat o privire peste marginea bărcii și l-a zărit blocat între două cufere, cu frunzele strâns înfășurate în jurul nodului de rădăcini.

— Caz, ce faci acolo?

— Peștii mănâncă plante, a zis el.

— Unii pești, da.

Nu cunoștea foarte bine preferințele alimentare ale peștilor. Știa că există pești cărora le plac algele. Presupunea că mâncau și plancton. Poate și insecte?

— Unii pești mănâncă alți pești.

— Care mănâncă plante.

— Așa cred.

— Toată lumea mănâncă plante, a spus Caz. Dar aproape nimeni nu vrea să mănânce cărți. De aceea m-am poziționat între cufere. Nimeni nu se va gândi să caute o bucățică de verdeață proaspătă și gustoasă lângă atâția copaci morți. Așa că o să stau aici, cu cărțile, până ajungem acolo unde mergem, unde sper că nu există pești, oi, vaci sau capre.

S-a cutremurat tot la cuvântul „capre”, iar Kiela s-a întrebat dacă avusese o experiență neplăcută cu o capră sau doar citise despre acestea. *Cel mai probabil, ultima variantă.* Accesul animalelor nu era permis în Marea Bibliotecă, din motive evidente.

— Despre asta voiam să vorbesc cu tine, a spus Kiela. Avem nevoie de o destinație.

— Tu... nu ai niciun plan?

— Nu credeam că va trebui să plecăm de-a binelea, a mărturisit ea. Sau am crezut că, dacă plecăm, va fi doar pentru câteva ore sau câteva zile. O săptămână, cel mult.

Se gândise că pot închiria o șalupă dintr-un port de pe insulele din apropiere, poate Varsun sau Iva, și să stea câteva zile la unul dintre fermecătoarele hanuri unde nobililor de rang inferior le plăcea să-și petreacă vacanțele.

Caz s-a pleoștit, cu frunzele căzute, de parcă n-ar fi simțit niciodată gustul apei.

— Și eu la fel.

Și-au continuat în liniște drumul pe apă. Era o zi perfectă pentru navigație. Briză ușoară. O lumină veselă, galbenă ca lămâia, sclișea peste apă. Pescărușii zburau deasupra lor, ciorovăindu-se. Numeroasele insule ale Imperiului Crescent – dacă mai exista un imperiu, grație revoluționarilor – păreau pașnice din depărtare, dacă nu priveai înapoi, acolo unde fumul încă păta cerul întins deasupra capitalei.

Stâncile cenușii, albe și negre ale insulelor erau impunătoare, iar micile și drăgălașele sate de pescari păreau pitorești, cu casele lor pictate în culori vii, cu grădini vesele și străzi pietruite. Ea și Caz puteau ancora într-unul dintre porturile lor și apoi – ce să facă? Nu-și permiteau un han mai mult de câteva zile. Monedele pe care Kiela le avea la ea nu erau prea numeroase. Chiar dacă ar fi putut plăti taxele portuare, nu-i plăcea să trăiască pe barcă, de pe o zi pe alta.

S-a hotărât să nu intre în panică. Se va gândi la asta în timp ce navighează. Îi va veni, cumva, o idee.

De cealaltă parte a apei a văzut o herghelie de cai-marini* ridicându-se și coborând odată cu valurile. I s-a tăiat răsuflarea. Jumătate cai, jumătate pești, erau o priveliște nemai-pomenită. A privit, hipnotizată, cum făpturile galopau prin apă. Copitele lor se izbeau de valuri, iar cozile puternice, de pește, le propulsau înainte. Acoperite de solzi sclipitori ca niște pietre prețioase și cu mușchi zdraveni, erau întruchiparea vie a frumuseții și a forței. *Ca însăși marea*, și-a spus Kiela. Unul dintre caii-marini și-a scuturat coama, iar picăturile s-au risipit în sus, reflectând lumina – o sclipire de curcubeu.

— Caltrey, a zis Kiela.

— Poftim?

— E o insulă.

— N-am auzit niciodată de ea.

— M-aș fi mirat dacă auzezi, a spus Kiela. E mică și tare îndepărtată. Sus, în nord. Nu se află pe nicio rută navală. Localnicii cresc cai-marini care să-i ajute la pescuit.

Curios din fire, Caz s-a ridicat dintre cuferele cu cărți și s-a cocoțat pe unul dintre ele pentru a privi oceanul.

— De unde știi asta? Ah, nu-mi spune – ai citit.

* În original, *merhorse*, un monstru marin mitic, cu cap de cal și ochi mari (n.r.).

— Nicidecum. E locul în care m-am născut.

Și-a simțit nodul din gât și a înghițit în sec. Nu se mai gândise de ani buni la Caltrey – habar nu avea de ce simplul gând al întoarcerii o tulbura într-o asemenea măsură.

Părinții ei pleaseră de acolo imediat ce își permisese, în căutarea unei vieți mai bune în capitală – își doriseră să experimenteze traiul în Alyssium și ca Kiela să aibă șansele pe care ei, crescând pe o insulă îndepărtată, nu le avuseseră niciodată. Avea doar nouă ani pe-atunci, dar încă își amintea insula aceea, cu stâncile, fermele și grădinile ei. Singurul sat de pe insulă, numit tot Caltrey, avea trei străzi pietruite, o moară aflată lângă o cascadă și o școală adăpostită într-un hambar vechi. Își amintea cum arăta satul la asfințit, cu pisicile-înaripate ale insulei cocoțate pe acoperișuri, și cum mirosea, în zori, a pâine proaspăt coaptă. Primăvara, florile sălbatice răsăreau peste tot – pe acoperișuri, pe stânci, pe câmpuri. Iarna, zăpada acoperea totul cu un strat alb și gros de puf. Obișnuia să bea lapte cald amestecat cu ciocolată, privind cum se așterne peste mare...

— Ăăă, Kiela? a zis Caz.

— Cred că... am o casă acolo.

Știa că părinții ei nu o vânduseră. Era atât de departe de inima imperiului, încât nu s-ar fi vândut pe mulți bani, iar tatăl Kielei își dorise s-o păstreze, în cazul în care s-ar fi hotărât să se retragă acolo după ce s-ar fi săturat de viața de oraș, deși mamei sale îi plăcuse prea mult orașul ca să viseze vreodată să se mai întoarcă. *Presupun că asta înseamnă că am moștenit-o*. Nu mai exista nimeni altcineva care s-o fi putut moșteni. Nu avea alte rude.

— Dacă nu s-a mutat nimeni acolo. Și dacă nu a fost demolată. E mică. Doar o căsuță. Dar...

Era foarte frumoasă. Cel puțin așa era în mintea ei, o păstrase în amintire ca fiind frumoasă și fragilă ca un balon de